

Pontis obliuiscit sed q̄ iuste ipsi viderint / quorum locidū ignerant
 tie caligine clarguit. INQUIRENDA igitur est ratio ortus & oc-
 casus stellarum fixarum, cum ex vetustorum obseruatione Ouidio,
 Plinio / Columella / Varrone / alijs traditis, sum maxime nostro
 rum temporū fide, nam proprio octauę sphęre motu / variari vel in
 vno horizonte ortus occasusq̄ cosmicos Chronicosq̄ / Mathema-
 ticū fradunt, mira quadam variatione nam quandoq̄ sit vt eorū
 annorum spacio sicut, vt sic dicam, octauę sphęre ad horizontem
 vno gradu mutetur, non tantū breuiore tē pore, vt dubitare nemo
 debeat multo aliter hodie stellas in apicem oriri atq̄ occidere quā
 illi quos paulo antea nominati tradiderunt. De ea re scripturus est
 priuatum, me hortante, Georgius Collimicus Mathematicus excel-
 lentissimus / de quo equidem dicere possum quod olim de Chry-
 sippo Carneades : nisi Collimicus diceret ego non essem : qui quid
 enim in me rudimentorū est ad has preclaras artes, quibus summe
 delector, attentionē, Collimicio acceptum vt amantissimo precep-
 tori refero. Nec vero est satis, scire ortum Cosmicū esse eum, quo
 stella cum sole mane oritur. Chronicū verum cum sole occidente ab
 ortu emergit : rursus Cosmicū occasum qui stellę sit occidentis cū
 sol ab opposito latere oritur. Chronicū vero qui stellę sit cum sole
 abeunte. Alia perquirēda sunt nam horizontes mutato, statim alia
 est a priori vniuscūq̄ ratio si tempus respiciat & Zodiaci hexum gra-
 dusq̄ quibus eum illę oriuntur & occidunt. Ita sit vt alibi stellę ho-
 rizontem legant, vix appareret : quę nobis editissima altitudine ad-
 parent. Porro de Dierum variatione, de signorum ortu & occasu,
 sine quorum capto plurima Lucani loca vel obscurissima sunt. De
 apertis nōcio an opere sit precium referre cum nulla vnq̄ mortaliū
 industria honesta disciplina existerit, quę Poetę ornamento esse
 non poterit vt alibi fusius scripsimus.

DE CARMINIS RATIONE. TITVLVS. XXXII.

Admus frater que de Pontice dignitate officiorū
 ac tota reliqua ratione occurrebant / tibi studiosę
 omnibus, vti tam sceleratę q̄ fideliter qua si-
 ri potuit breuitate ita vt in buccam veniebant con-
 gessimus. Superest vt de Carminis quoq̄ ipsius co-
 positione pauca quędam subiungamus, opusculorū illi nostro id
 ipsum quasi coronidem imponentes, summa tandem manu adhi-

hæc enim. Quæ tamen in re hoc minus fuerit operæpretiū pluribus
verfari, quo & a pluribus iſſiſſiq; doctiſſimis ſyllabarū carminūq;
præcepta tradita ſunt, & tu ea tam meo ductu q̃ proprio ingenio
iampridē diligentiſſus meliſq; imbibitiſſe, præſertim cum nemo pau-
lo modo in literis præcedere ignoret / id quod & res eſt / niſerem
elegantiq; carminis pluris aliquanto q̃ ex ſyllabarū proportionē
peditūq; ſine conſtare. Quo equidē moueor, vt cum alia ſerue ex-
e. mus ſim / vulgatiorem hanc partem exiſtimē- quī vt a me ſuſius
tractari ſine loquacitate moleſtia poſſit. Totam itaq; ea m. m. ſam
faciem. Hæc ſaltem volui addimere que proprio partim / partim
& alieno in hæc paleſtra periculo vicinæ cōpendioſiora animad-
uertit. Et primū quidem omnē quemadmodū aliubi vberius reſe-
ſui, naturę ingentiſq; præſtantiæ in carminis conſtitutiōe ratione lo-
cum ſibi vendicat, quī vt cura ſedulitateq; etiā deficientē aliqua ex
parte ſubſtitui poſſet non prius negationem, ita ſolliciti matris pal-
mam ea in re libentius tribuerim, mirum enim eſt proſecto q̃ facile
quæ itq; eleganter modo naturę uana ſedulitas fidelitq; inſtitutio nō
deſit, illis carmina procedant / qui genti beneficio ſeruandæq; vt ita
dixerim & benigna Minor uia, illi ſe ſtudio addiderunt. Cui tamē
ſolliciti hæc uis ſidendum eſt: vt meminimus verſiſſime ſimul
prudentiſſimæq; à græcis etiam adagio la. ſarū / θεία / οὐρα τῆς
πρωτῆς πωλεῖται poſuit enim medio deus omnia cipo vt tamen
par ſe plus cum inde referre honoris, qui plus exclaimaret labo-
ris. Quo nulli quidem digniores iuſta reprehentione videtur illi,
qui cum ingenti bonitate excellant, maluit oſi erugine id corrodi,
quā honori ſimul uolūq; negotiū exercitatione anteri quidem, vt ta-
men & conſummatur limes & fiat vſu ſplendidiuſ. Sane qui pau-
lo modo ſoliderem carminis gloriam ſolatur non eſt quod citra
ſementē vt aiunt triticiq; tantæ præſtantiæ nobilitatiſq; fructum
exspectet, ac præter ea quidem quæ paulo ante de doctiſſimū orbe
diximus. Primū omnī creberriſſima nobiliſſim poſtarū lectione eſt
opus, tum deinde carminum quæ imitari cupias firma diligentiſq;
memoria. Quorum illa quidē in vniuerſum deganiſſ gratiſq; car-
minum ex ſideli figurarū ſchematicaq; collatione atq; imitatione
conſtitabit. Hæc vero etiam facultatē copiamq; & omiſ gneris vo-
cum delectum ſyllabarū quoq; quaſi typum quendam exhibebit,
quo mihi ſane nullū mediū, nullū breuiſ / nullū deniq; certius ad
ſyllabas cognofcendas iter videtur. Nam poſt generales illas de
ſyllabarū modo, peditū in diuerſis carminū generibus ſim & ordi-
ni regulas, quas in tſio cop. qui docet numero ſaciliſſim eſt alle-

qui, cui difficile erit dare vocis quicunque syllabam ex Maronis O-
uidii aut alterius illustris Poetæ carmine quo ea continentur depre-
hendere. Quod ad syntaxim copiamque attinet iunctū memoriae ex-
ercitium facile suppeditabit. Cuius cum multi varijque sint modi no-
sco tamen an vilior alius, quā quo argumentorū carminūque vari-
etatem alia subinde atque alia verborū figurarū / ordinū / generūque /
forma retinere BRASMVS Roterodamensis noster in eo libello quē
de rerum verborūque copia conscripsit docet. Ceterum quoniam quę
est natura hominū in ea plerumque subdola sumus quę nostro Marte
ingenioque elaboramus, adeo ut privato nostri iudicio ut plurimū
longissime fallamur, vixque sit aliquid ad quod alieno ductu ne di-
cam fretoque indigamus, si in literariorū consiliū quidem ope-
rum, precipue tamen carminum emendatione. Eo mihi in primis
iudex Aristarchusque talis videtur necessarius, qualis ab Horatio
in apte Poetica describitur.

Vir bonus & prudens versus reprehendet inertes,
Culpabit duros / incompais allinet atrum
Transverso calamo signū, ambigua recidet
Ornamenta parum claris lucem dare coget.
Arguet ambiguū dictum, mutanda notabit/
Fiet Aristarchus, nec dicet, cur ego amicum.
Offendam in nugis & hinc nugas seria ducent
In mala densum semel, exceptumque desistere.

Vnde & verus illud recitandorū librorū institutum exordium sump-
sisse tum Plinio autore tum ipsa ratione ut credam facile indueor.
Quo ea quę scripseris anteaque odas in privato amicorū auditorio
sollebitur legens, securius princeps laudabilisque mittas in publi-
cum, quem morem Iampridius non sine magno totius reipublicę li-
terarię incommodo, ipsorumque qui in conspectu sua prodiderunt por-
tius quā ediderunt dedecore sublatū, hoc saltem compensemus, ut
primū ipsi quę scripserimus nobiscū pertrahemus, tū deinde alijs
tradamus castiganda emendandaque. Etenim nescio quo pacto inquit
Plin. in studijs homines magis timor quā fiducia docet. Vnde & cau-
dam plurimū, ut Horatiano illo obiter utar.

Nec te decipiant animi sub vulpe latentis.

Qui tua vel a principio in cælum vix laudibus effertentes: &

Ut sine rituali teque & tua solus amares

Efficiant & ignavi incertique causam prebeant: quā deinde auda-
cia firmasti (ita ut in peruersorū solet ingenijs) vidimus non parum
multis ludibrijs hominū atque interdum etiam periculis peperisse,

174
fides haec diligendus iudex: qui quae dant obnoxi quae addi oportune,
quae mutari recte possint, ostendat. Quo nullū quidē promouenda
melius genus est, ut tamē interim non obmittamus eos quo-
q; sed tugi studio euoluamus: qui de syllabis carminūq; generibus
& schematibus scripsere. Quorum inter vetustiores Diomedes grā-
maticus facile Princeps. Tum ex nostri quoq; saeculi hominibus
SVLPICIUS VERULANUS, DESPANDERUS, QVINCIANUS SIOA. ANTO-
NIUS NEBRISSENSIS, & HENRICUS MEVS GLAREANUS HELVETIUS: haec
quodq; assernande doctrinae viri. Et qui plures praeterea, quo-
rum facere nomenclaturā ac iudiciū praesertim ad calos

soluanti nec libet nec vacat. Operū tuū fuerit fra-
ter labori illi nostro studio saltem diligentiaq; re-

spondere, meminisse quoq; quia supra ma-

tem egregie sis eruditus, hoc plurimum

fieri capax animū quo plura re-

operis. Nā illo Flacci testis

Scribēdi recte sapere est,

& principiū & fons,

Quo ordine si

ad Poeti-

cam

perexis,

tum nunc ipse

mihi cum fratre

pollicor, unde non tam

mihi gaudium q̄ tui nostri sa-

visq; ipsiq; patriq; ingē decus orturū sit.

Finis.